

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2011/0168 van 22 november 2011
in de zaak 2010/0498/A/2/0510

In zake:

■
bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dorien SALAETS
kantoor houdende te 3200 Aarschot, Gijmelsesteenweg 81
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dany SOCQUET
kantoor houdende te 3080 Tervuren, Merenstraat 28
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 31 mei 2010 en geregulariseerd bij aangetekende brief van 30 juni 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 22 april 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo van 5 januari 2010 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het ontbossen van een perceel grond.

Het betreft een perceel gelegen ■ en met kadastrale omschrijving ■

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 27 september 2011, alwaar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Esther SCHOOLMEESTERS die loco advocaat Dorien SALAETS verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Janina VANDEBROECK die loco advocaat Dany SOCQUET verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FETEN

Op 17 november 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het ontbossen van 1 perceel”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aarschot-Diest’, gelegen in woonuitbreidingsgebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 1 december 2009 tot en met 5 januari 2010, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 22 december 2009 een ongunstig advies uit dat luidt als volgt:

“...

Tijdens een terreincontrole werd vastgesteld dat dit bos spontaan ontwikkeld is en hoofdzakelijk uit niet inheemse boomsoorten bestaat;

Uit het dossier kan afgeleid worden dat de aanvrager:

- *een volledige ontbossing aanvraagt;*
- *er van uit gaat dat het bos ontstaan is na 1990 en de leeftijd van 22 jaar nog niet bereikt heeft.*

Volgens onze gegevens (zie luchtfoto in bijlage) is dit bos ontstaan voor 1990. Bijgevolg dient er bij de stedenbouwkundige aanvraag tot ontbossen een compensatievoorstel toegevoegd te worden. Gelet dat in het bijgevoegde compensatievoorstel geen compensatie voorgesteld werd kan deze stedenbouwkundige vergunning tot ontbossen niet gunstig beoordeeld worden.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo weigert op 5 januari 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project

De bouwplaats situeert zich in de omgeving [REDACTED], buiten de kern van de deelgemeente Baal. De omgeving kenmerkt zich door woningbouw met hoofdzakelijk een vrijstaand karakter. Door de reeds aanwezige bebouwing en de reeds aanwezige infrastructuur is de structuur van het gebied gekend. Het project voorziet het ontbossen van een perceel.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

De bouwplaats situeert zich buiten de kern van de deelgemeente Baal. Gelet op het ongunstige advies van het Agentschap voor Natuur en Bos.

Overwegende dat het dossier niet volledig werd ingediend (ontbreken van compensatievoorstel).

... ”

Het college van burgemeester en schepenen weigert de stedenbouwkundige vergunning.

... ”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 21 januari 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij. De verzoekende partij houdt in haar beroepschrift voor dat de spontane bebossing dateert van minder dan 22 jaar na de inwerkingtreding van het bosdecreet. Zij voegt ter staving van dit standpunt een notarieel attest en haar schenkingsakte toe.

In zijn verslag van 18 februari 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de partijen te hebben gehoord op 22 april 2010, beslist de verwerende partij op 22 april 2010 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Zij steunt hierbij op de volgende elementen:

“ ...

VI. Bespreking

Beschrijving van de aanvraag

De aanvraag betreft het ontbossen van een perceel grond in woonuitbreidingsgebied van +/- 23m breed en +/- 100 lang; samen met de aangrenzende percelen maakt het deel uit van een groter bosfragment. Het perceel wordt van [REDACTED] gescheiden door een groter voorliggende perceel, tevens eigendom van de aanvrager. Ter plaatse is vast te stellen dat dit voorliggende perceel, gelegen in woongebied, ontbost wordt.

Beschrijving van de plaats

De aanvraag is gelegen in het uiterste zuidoosten van het grondgebied Tremelo, meer bepaald ten zuiden van het centrum van Baal en ter plaatse topografisch gekend als [REDACTED]. Het perceel maakt deel uit van een binnengebied dat ingesloten ligt tussen de straten [REDACTED], die gekenmerkt worden door lintbebouwing. Het binnengebied bestaat uit akkers en bosfragmenten.

Adviezen

Het Agentschap voor Natuur en Bos bracht op 22 december 2009 een ongunstig advies uit met betrekking tot de voorziene ontbossing om volgende redenen:

- volgens onze gegevens (zie luchtfoto in bijlage) is dit bos ontstaan vóór 1990. Bijgevolg dient er bij de stedenbouwkundige aanvraag tot ontbossen een compensatievoorstel gevoegd te worden. Gelet dat in het bijgevoegde compensatievoorstel geen compensatie voorgesteld wordt, kan deze stedenbouwkundige aanvraag tot ontbossen niet gunstig beoordeeld worden.

Openbaar onderzoek

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek werden er geen bezwaarschriften ontvangen.

Beoordeling

1. Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg en het maakt geen deel uit van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling. Volgens het gewestplan Aarschot-Diest is het goed gelegen in een woonuitbreidingsgebied. Artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van kracht.

artikel 5:

“De woonuitbreidingsgebieden zijn uitsluitend bestemd voor groepwoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist...”

Voor het gedeelte van het woonuitbreidingsgebied waar het betrokken perceel toe behoort werd nog geen ordening vastgelegd.

2. De aanvraag is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. De aanvraag voorziet in een ontbossing zonder toename van de bebouwde oppervlakte. De aanvraag houdt dus geen vermindering in van de infiltratiecapaciteit in de bodem. Er dienen geen bijzondere maatregelen te worden vooropgesteld. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect worden veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom van de aanvraag.

3. Het Bosdecreet van 13 juni 1990 regelt de bepalingen tot ontheffing van het verbod op ontbossing. Ontbossing kan enkel in bepaalde gevallen en mits het bekomen van de stedenbouwkundige vergunning en het geven van compensatie in natura of via storting van een bosbehoudsbijdrage. Het perceel is gelegen in een woongebied in de ruime zin en kan ontbost worden. Art. 90bis § 7 stelt dat de compensatieplicht niet geldt voor gronden die spontaan bebost zijn na het in werking treden van dit decreet, voor zover deze spontane bebossing de leeftijd van 22 jaar niet heeft bereikt.

4. Het betreffende perceel, een wildakker, is de voorbije decennia spontaan bebost. Dit spontane verbossingsproces ging van start eind jaren 80. Op de luchtfoto van het NGI van 1991, met opnamejaar 1990, is al een houtachtige struikvegetatie waarneembaar. Verder komen er ook nog enkele niet begroeide plekken voor. Volgens art. 1.1.4 van de lijst met definities van het Agentschap voor Natuur en Bos worden de struwelen, waarbij enkel houtachtige struikvegetaties aangetroffen worden en geen bomen, ook als bos beschouwd en vallen dus onder de toepassing van het Bosdecreet. Volgens deze lijst is zelfs een voorheen niet bebost terrein te beschouwen als bos zodra het beplant is met jong bosplantsoen of er een voldoende aantal jonge zaailingen is opgeschoten.

Een volgend criterium dat gehanteerd wordt door het Agentschap is de bedekkingsgraad, zijnde de verhouding van de totale oppervlakte van alle kroonprojecties ten opzichte van de totale bosoppervlakte. Bij een bedekkingsgraad van <50% is er sprake van een open vegetatie al dan niet met verspreide bomen, of een open plek in het bos. Als de bedekkingsgraad >50% is, geprojecteerd naar volgroeid stadium, dan spreekt men van een bos.

Zoals gesteld door het Agentschap voor Natuur en Bos is het bos ontstaan vóór 1990 en wordt aan het begin van het verbossingsproces de vegetatie al als een bos aanzien. Hieruit volgend diende een compensatievoorstel gevoegd te worden bij de stedenbouwkundige aanvraag tot ontbossing.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

De verwerende partij werpt een exceptie van laattijdigheid op. Zij stelt dat, rekening houdende met de stukken van het dossier, het beroep bij de Raad ten laatste op 3 juni 2010 had moeten worden ingediend. De verwerende partij stelt verder dat het verzoekschrift slechts de datum van 28 juni 2010 heeft zodat dit als laattijdig dient te worden verworpen.

Beoordeling door de Raad

Ingevolge artikel 4.8.17, §2, derde lid VCRO wordt het verzoekschrift dat tijdig is geregulariseerd - dit betekent binnen een vervaltermijn van vijftien dagen te rekenen vanaf de dag na deze van de betekening van brief waarbij het verzoek tot regularisatie wordt geformuleerd door de griffie – geacht ingediend te zijn op de datum van de eerste verzending van het oorspronkelijke verzoekschrift.

De Raad heeft de regularisatiemogelijkheid betekend bij aangetekende brief van 17 juni 2010. Het geregulariseerde verzoekschrift is bij de Raad ingediend bij aangetekende brief van 30 juni 2010, en dus binnen vermelde vervaltermijn van 15 dagen.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij betekend bij aangetekende brief van 3 mei 2010.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, bij aangetekende brief van 31 mei 2010, is dus tijdig.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, als aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning, van rechtswege over het rechtens vereiste belang beschikt in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO.

C. Schending van artikel 4.8.16, §5 VCRO

Standpunt van de partijen

De verwerende partij meent dat het beroep bij de Raad onontvankelijk is nu het beroep niet gelijktijdig aan haar werd bezorgd zoals vereist door artikel 4.8.16, § 5 VCRO.

Beoordeling door de Raad

De Raad wenst op te merken dat uit de tekst van artikel 4.8.16, §5 VCRO zelf blijkt dat de kennisgeving van het verzoekschrift aan de verweerder door de verzoekende partij een louter informatieve waarde heeft zodat een schending van artikel 4.8.16, §5 VCRO niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van de vordering.

Enkel de betekening van het verzoekschrift conform artikel 4.8.17, §1, tweede lid VCRO door de griffier van de Raad doet in hoofde van de verwerende partij met het oog op het indienen van de antwoordnota en het neerleggen van het administratief dossier enerzijds en in hoofde van eventuele belanghebbenden die in voorkomend geval in de hangende procedure wensen tussen te komen anderzijds, dwingende termijnen ontstaan. De exceptie mist bijgevolg juridische grondslag.

De exceptie kan daarom niet worden aangenomen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In een eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat zij het perceel grond op 3 september 1986 kocht als landbouwgrond om in 1999 van het Ministerie van Financiën te moeten vernemen dat het perceel gekwalificeerd dient te worden als bouwland. De verzoekende partij wijst er op dat, toen zij in 2005 het betrokken perceel schonk aan haar kleinkinderen, het gemeentebestuur van Tremelo aan de instrumenterende ambtenaar meedeelde dat het perceel in woonuitbreidingsgebied ligt en dat er zich op het onroerend goed geen bos bevindt.

Volgens de verzoekende partij kan de gemeente dan achteraf de ontbossing ook niet weigeren op basis van het feit dat het perceel onder het bosdecreet zou vallen en er een compensatievoorstel moest voorliggen.

De verzoekende partij stelt dat het betrokken perceel nooit beschouwd werd als bosgrond terwijl er nu wordt geschermd met het zogenaamde toepasselijke bosdecreet.

De verwerende partij repliceert dat de bestreden beslissing nergens stelt dat het betrokken perceel bestemming bos zou hebben doch wel stelt dat het betrokken perceel de bestemming woonuitbreidingsgebied heeft waarvoor nog geen ordening is vastgesteld. De verwerende partij wijst er verder op dat het bestreden besluit verder enkel stelt dat het bosdecreet van toepassing is en dat zij dan de decretaal voorgeschreven bepalingen moet toepassen. Deze toepassing blijkt uit de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat de loutere toepassing van de voorgeschreven decretale bepalingen geen aanleiding kan geven tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Beoordeling door de Raad

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat een recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtsonderhorige in staat is zijn rechtshandeling op voorhand in te schatten en waarbij die rechtsonderhorige moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij verwijst naar stukken van het gemeentebestuur en naar een stuk van het Ministerie van Financiën waaruit moet blijken dat zij verschalkt werd in de in haar hoofde gewekte verwachtingen dat het betrokken perceel bouwland is en geen bosgrond.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de ingeroepen schending van het beginsel van behoorlijk bestuur enkel met goed gevolg kan worden ingeroepen voor zover de rechtszekerheid geschapen zou zijn door de verwerende partij om daarna door de verwerende partij niet te zijn gehonoreerd. De Raad stelt vast dat dit niet het geval is nu de verwerende partij voor de eerste maal werd geadieerd om een beslissing ten aanzien van het betrokken perceel te nemen.

Daarnaast blijkt dat het betrokken perceel volgens het aldaar geldende gewestplan gelegen is in woonuitbreidingsgebied en dus bij de verzoekende partij ook geen verwachtingen naar de niet-toepasselijkheid van het Bosdecreet kan hebben gegenereerd.

Volgens artikel 2 van het Bosdecreet van 13 juni 1990 heeft dit decreet immers tot doel het behoud, de bescherming, het beheer, het herstel van de bossen en van hun natuurlijk milieu en de aanleg van bossen. Het bosdecreet heeft niet enkel de bescherming van de bestaande bossen in de gebieden die door de gewestplannen bestemd zijn tot bosgebied tot doel, maar strekt zich uit tot "alle grondoppervlakten waarvan de bomen en de houtachtige struikvegetaties het belangrijkste bestanddeel uitmaken, waartoe een eigen fauna en flora behoren en die één of meer functies vervullen" (art. 3, §1 Bosdecreet).

Het bosdecreet kan dan ook van toepassing zijn in gelijk welke gewestplanbestemming. Het gegeven dat het perceel gekwalificeerd werd als "bouwland", doet dan ook niet terzake.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel en derde middel

Standpunt van de partijen

In een tweede middel roept de verzoekende partij de schending in van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dat een kennelijk onredelijke beslissing voorligt omdat haar perceel nu plots wel onder de toepassing van het Bosdecreet valt, terwijl voordien haar perceel nooit als

bosgrond werd beschouwd en het gemeentebestuur in 2005 het gemeentebestuur zelfs nog gesteld heeft dat het Bosdecreet niet van toepassing was.

Voor zover het Bosdecreet toch van toepassing zou zijn, verwijst de verzoekende partij naar artikel 90bis, §7 waaruit blijkt dat zij recht heeft op een vrijstelling van de compensatieplicht. De verzoekende partij meent dat de luchtfoto waarop achtereenvolgens het Agentschap voor Natuur en Bos, het college van burgmeester en schepenen van Tremelo en de verwerende partij zich beroepen om te stellen dat er spontane bebossing is van vóór de inwerkingtreding van het Bosdecreet niet kan worden gebruikt, nu niet blijkt wanneer die luchtfoto is genomen aangezien er op staat "luchtfoto 1988-1990".

De verzoekende partij meent verder dat de begroeiing op het betreffende perceel heel onduidelijk is op deze foto. Deze onduidelijkheid kan volgens de verzoekende partij alleszins niet tot het besluit leiden dat er sprake was van bebossing vóór 1990. De verzoekende partij voegt aan haar dossier een foto toe genomen in 1987 en een foto genomen in 1990. Op de eerstgenoemde foto is volgens de verzoekende partij geen begroeiing te ontwaren op het perceel in kwestie en op de laatstgenoemde foto is volgens de verzoekende partij geen sprake van enige significante begroeiing op het betrokken perceel.

De verzoekende partij stelt verder dat het college van burgmeester en schepenen van de gemeente Tremelo zich zonder meer aansluit bij het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos en om die reden de vergunning weigert zonder compensatie. De verzoekende partij meent dat het college van burgemeester en schepenen niet eens de moeite heeft gedaan om zich vragen te stellen bij de onduidelijke gegevens waarop het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos is gebaseerd.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij eveneens te hebben verwezen naar het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos. Volgens de verzoekende partij is de bijkomende argumentatie van de verwerende partij namelijk een verwijzing naar art. 1.1.4 van de lijst met definities van het Agentschap voor Natuur en Bos en naar het criterium van de bedekkingsgraad niet deugdelijk. De verzoekende partij meent met verwijzing naar de door haar bijgebrachte luchtfoto van 1987 dat de verwerende partij foutief heeft vastgesteld dat er sedert eind jaren '80 een spontane bebossing is.

De verzoekende partij verwijst naar de definitie van artikel 3, § 1 Bosdecreet en stelt dat het onmogelijk is dat het Agentschap voor Natuur en Bos op basis van één onduidelijke foto heeft kunnen vaststellen dat het belangrijkste bestanddeel van het grondoppervlak bestaat uit bomen en houtachtige struikvegetaties.

Verder verwijst de verzoekende partij naar de door haar bijgebrachte foto van 1990 waarop volgens haar enkel een aantal struiken te zien zijn op het desbetreffende perceel. Wat het motief van de bedekkingsgraad betreft, wijst de verzoekende partij er op dat de verwerende partij nergens bepaalt hoeveel deze graad bedraagt. Wat het motief aangaande de aanwezigheid van jong bosplantsoen of een voldoende aantal jong zaailingen betreft, werpt de verzoekende partij op dat de verwerende partij niet het aantal van deze zaailingen die aanwezig zouden zijn op haar perceel aangeeft. Wat de zaailingen betreft, is de in de richtlijnen opgenomen waarde een richtwaarde zodat volgens de verzoekende partij in de uiteindelijke beslissing of er al dan niet sprake is van een bos bijkomend moet worden gemotiveerd indien niet aan de richtwaarde is voldaan.

De verzoekende partij concludeert dan ook dat noch uit de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Tremelo, noch uit de beslissing van de verwerende partij kan opgemaakt worden waarom het betreffende perceel toch wordt aanzien als bos terwijl op de foto's duidelijk te zien is dat er amper sprake is van begroeiing. De verzoekende partij meent dat zowel het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo als

van de verwerende partij verkeerd zijn omdat zij gebaseerd zijn op onvoldoende en onduidelijke gegevens en een onjuiste interpretatie van het juridische kader. De verzoekende partij meent dat de motieven onregelmatig en kennelijk onredelijk zijn.

De verwerende partij antwoordt hierop dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat er geen discussie kan bestaan over de toepasselijkheid van artikel 90bis van het Bosdecreet. De verwerende partij verwijst terzake naar de stelling van het Agentschap voor Natuur en Bos volgens hetwelk het bos is ontstaan vóór 1990 en volgens hetwelk aan het begin van het verbossingsproces de vegetatie al als een bos wordt aanzien. Volgens de verwerende partij moest dan ook een compensatievoorstel worden gevoegd bij de stedenbouwkundige aanvraag tot ontbossing.

De verzoekende partij dupliceert nog in haar wederantwoordnota dat, ingeval er zaailingen aanwezig zouden zijn op het desbetreffende perceel, er geenszins sprake kan zijn van een spontaan verbossingsproces omdat een zaailing een uit zaad opgekweekte plant is zodat een zaailing enkel aanwezig kan zijn indien ze effectief opgekweekt wordt.

In een derde middel roept de verzoekende partij de schending in van de materiële motiveringsverplichting. Volgens de verzoekende partij zijn de motieven van de bestreden beslissing in rechte en in feite niet aanvaardbaar. De verzoekende partij leidt dit af uit het feit dat het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos wordt gevolgd hoewel dit gebaseerd is op één enkele onduidelijke luchtfoto en toch slechts een advies blijft dat de bestuurlijke overheid niet moet volgen. Verder bestaat de motivering volgens de verzoekende partij enkel uit theoretische citaten uit de lijst met definities van het Agentschap voor Natuur en Bos zonder dat de daarin genoemd criteria worden getoetst.

De verwerende partij meent met verwijzing naar het antwoord op het tweede middel dat zij op basis van de juiste feitelijke en juridische gegevens en overweging heeft besloten tot de weigering.

Beoordeling door de Raad

De Raad is van oordeel dat het twee en derde middel samen moeten worden genomen en behandeld, nu de verzoekende partij in haar tweede middel eveneens de materiële motivering van het bestreden besluit hekelt.

1.

In deze middelen uit de verzoekende partij ook kritiek op de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo van 5 januari 2010.

In zoverre de verzoekende partij met haar middelen ook het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo van 5 januari 2010 aan de beoordeling van de Raad onderwerpt, dient de Raad zich onbevoegd te verklaren.

De beslissing van 5 januari 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo kan immers niet worden beschouwd als een vergunningsbeslissing die in laatste administratieve aanleg werd genomen.

Het tweede en derde middel, in zoverre ze zijn gericht tegen de beslissing van 5 januari 2010, zijn daarom onontvankelijk. Het voorwerp van het onderzoek van het tweede en derde middel dient derhalve noodzakelijk beperkt te worden tot de beslissing van 31 mei 2010.

2.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat het vergunningsverlenend bestuursorgaan bij het nemen van de beslissing een manifest onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Krachtens het materiële motiveringsbeginsel moet elke administratieve beslissing steunen op rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende controleerbare feitelijke grondslag. De motieven moeten steunen op feiten die met de werkelijkheid overeenstemmen.

De Raad mag in de uitoefening van zijn opgedragen wettigheidscontrole niet zijn beoordeling van de feiten in de plaats stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad is wel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend met name of zij rechtmatig en niet kennelijk onredelijk tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen. De Raad kan dus enkel nagaan of de feiten die de deputatie als uitgangspunt heeft genomen, vaststaan in het licht van de gegevens die beschikbaar waren, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het betreft hier slechts een marginale toetsing waarbij de Raad enkel tot de vernietiging zal besluiten indien er sprake is van een kennelijke onredelijkheid.

Een kennelijke onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad dient vast te stellen dat de beslissing van de verwerende partij dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

3.

Wanneer de verwerende partij op basis van de artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1 VCRO uitspraak doet over een bij haar ingesteld beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen, treedt zij op als orgaan van actief bestuur en niet als administratief rechtscollege. Bij de behandeling van het beroep onderzoekt zij de aanvraag in haar volledigheid. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden.

De verzoekende partij betwist de feitelijke vaststelling dat haar perceel beantwoordt aan het begrip “bos” en de desbetreffende in het bestreden besluit gegeven motivering.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij haar perceel zelf als “bos” heeft gekwalificeerd bij de indiening van de stedenbouwkundige aanvraag, doch hierbij steunde op het gegeven dat zij geen compensatieplicht verschuldigd was omdat het ging om een spontane bebossing na de inwerkingtreding van het Bosdecreet. Dit blijkt duidelijk uit het aanvraagdossier.

Bij de beoordeling van het beroepschrift van de verzoekende partij kon de verwerende partij steunen op volgende gegevens:

- het advies van het Agentschap Natuur en Bos
- de gegevens meegedeeld door de verzoekende partij

De Raad merkt op dat de door de verzoekende partij in de administratieve procedure medegedeelde gegevens (notarieel attest en schenkingsattest waarin verklaring wordt opgenomen met betrekking tot de bestemming van het perceel volgens het vigerende gewestplan) niet opwegen tegen de ambtelijke vaststellingen van het Agentschap Natuur en Bos.

De in huidige procedure aangevoerde stukken om aan te tonen dat het perceel niet beantwoordt aan het begrip “bos” doen niet terzake want deze stukken lagen niet voor tijdens de administratieve beroepsprocedure.

De Raad dient bovendien vast te stellen dat de luchtfoto, meegedeeld door het Agentschap Natuur en Bos, waarop het jaartal 1988-1990 vermeld staat, de door de verzoekende partij medegedeelde foto's van 1987 en 1990 niet ontkrachten. Een aandachtige blik op de foto van 1987 toont immers aan dat ook daar het perceel niet onbegroeid was en in tegenstelling met de naastliggende onbegroeide akkerlanden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van het Agentschap van Natuur en Bos een gebrek aan objectiviteit zou zijn geweest, minstens wordt dit niet weerlegd aan de hand van een wetenschappelijk verslag.

Rekening houdende met de geschetste omstandigheden is de Raad van oordeel dat de verwerende partij, door het betrokken perceel als een bos te beschouwen dat is ontstaan vóór de inwerkingtreding van het Bosdecreet, geen kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen waarvan kan worden gesteld dat een ander bestuur in dezelfde omstandigheden tot een andere beslissing zou zijn gekomen.

De Raad verwijst ten overvloede naar de vaststelling van de deputatie: *“het betreffende perceel, een wildakker, is de voorbije decennia spontaan bebost. Dit spontane verbossingsproces ging van start eind jaren 80. Op de luchtfoto van het NGI van 1991, met opnamejaar 1990, is al een houtachtige struikvegetatie waarneembaar”*.

De materiële motiveringsplicht vereist niet dat de deputatie ter verantwoording moet motiveren dat voormeld motief correspondeert met artikel 4.3 van het Bosdecreet, alwaar de definitie van ‘bebossing’ wordt omschreven: *“de bezetting met bomen of houtachtige struikvegetaties, door menselijke ingreep of spontaan, van een oppervlakte die daardoor onder het toepassingsgebied van dit decreet komt te vallen”*.

4.

Het weigeringsmotief dat het bos is ontstaan vóór 1990, volstaat om het bestreden besluit te verantwoorden. De kritiek die de verzoekende partij formuleert tegen de door de verwerende partij gegeven motieven inzake artikel 1.1.4 van de lijst met definities van het Agentschap voor Natuur en Bos waarbij er wordt verwezen naar de struwelen, de niet beboste terreinen en de bedekkingsgraad, zijn overvloedige motieven die niet tot de vernietiging kunnen leiden van de bestreden beslissing.

Het tweede en derde middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt ontvankelijk doch ongegrond verklaard.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 22 november 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Hildegard PETTENS

Hilde LIEVENS